

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi október hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság a költségvetési csalás bűntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 6.B.147/2017/40. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék a 2018. évi május hó 10. napján kelt 6.B.147/2017/40. számú ítéletében vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396.§ (1) bekezdés a) pontjának IV. fordulatában meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás bűntette miatt 3 év 3 hónap szabadságvesztésre ítélte, 4 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától és 6 évre a gazdálkodó szervezet vezetésétől, mint foglalkozástól. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 588.579 forint bünyügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére vagyonek Kobzás elrendelése, a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben 106.913.000 forint tekintetében rendeljen el vagyonek Kobzást.

A vádlott védője a nyilvános ülésen jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az tehát hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, és a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítási eljárás lefolytatására a perrendi előírások maradéktalan megtartásával került sor, olyan alapossággal és körültekintéssel, hogy az elsőfokú bíróság tényfelderítési kötelezettségének eleget tudott tenni. A bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelte és meggyőzően adott számot arról is, hogy a vádlott védekezését miért nem fogadta el. Indokolási kötelezettségét tehát ténybeli és jogi szempontból egyaránt messzemenően teljesítette.

A másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében - a védő perbeszédében felvetett érvekre is tekintettel - mindenekelőtt azt tartotta kiemelendőnek, hogy az elsőfokú bíróság érvelésével mindenben egyetértett.

Sajátossága volt az eljárásnak, hogy azt a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Tolna Megyei Adóigazgatósága által a 2012. évi szeptember hó 28. és a 2013. évi március hó 31. napja közötti időszak vonatkozásában megtartott adóhatósági vizsgálat előzte meg. A minden részletre kiterjedő adóhatósági vizsgálat, illetve az annak alapján indult nyomozás és a lefolytatott bizonyítási eljárás során kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a vádlott a 2012. évi IV. negyedévre és a 2013. évi I. negyedévre vonatkozóan általános forgalmi adónemben adóbevallási és -befizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A vádlott védekezésével összefüggésben mindenekelőtt arra szükséges utalni, hogy azt ő maga sem vitatta, hogy bevallási kötelezettségét nem teljesítette, ennek indokaként „technikai okokra”, illetve a könyvelőjének mulasztására hivatkozott. A vádlott e körben tett egyébként is életszerűtlen vallomását tanú 4 tanú vallomása is cáfolta.

Az irányadó tényállás szerint az adójogviszony alanya a **kft1.** volt, melynek képviselőjében jognyilatkozat-tételére ügyvezetőként a vádlott volt jogosult, ő tartozott jogi felelősséggel a gazdasági társaság számlarendjének, könyvelésének, könyvvizetésének törvényességéért is.

A lefolytatott bizonyítási eljárás során kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott a vádbeli időszakban az adóbevalláshoz szükséges iratokat a könyvelő részére nem adta át, az adóbevallás és a befizetés elmaradása tehát a vádlottnak volt felróható.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításai támadhatatlanok, azok helyességéhez kétség sem férhet.

A megalapozott tényállás - figyelemmel a Be. 591.§ (1) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2.§ (1) és (2) bekezdéseiben megfogalmazott jogelvvel összhangban járt el, amikor a vádlott cselekményeit az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezéseit alkalmazva bírálta el. Az e körben adott indokolásával a másodfokú bíróság szintén egyetértett.

A cselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntetőjog szabályainak.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel és azokat

tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

A bűncselekménynek az elkövetési értékben megnyilvánuló kiemelkedő tárgyi súlyával állt szemben a kétségtelenül számottevő, öt évet meghaladó időmúlás, mint enyhítő körülmény. Ez utóbbi nyomatékánál azonban nem lehetett figyelmen kívül hagyni a büntetőeljárás jellegét, így azt, hogy a bizonyítékok összegyűjtése és a cselekmény felderítése nyilvánvalóan hosszabb időt vett igénybe.

Az államnak okozott adóhiányból a vádlott semmit nem térített meg, a bűncselekmény elkövetését mindvégig tagadta, védekezését a másodfokú eljárásban is fenntartotta.

Mindezeket és a helyesen számba vett bűnösségi körülményeket is szem előtt tartva az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések neme és mértéke szükséges, de egyúttal elégséges is a Btk. 79.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez.

Ezért a másodfokú bíróság a bejelentett jogorvoslati kérelmeket az enyhítésre irányuló részükben sem találta megalapozottnak.

A Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontja alapján vagyonekobbzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyoni hátrányra, melyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

A következőket érvényesülő ítélkezési gyakorlat szerint a vagyonekobbzás alkalmazásának célja nem büntető jellegű joghátrány okozása, nem a vádlott jogszerűen szerzett vagyonának elvonása, hanem a bűncselekmény elkövetése előtti vagyoni helyzetének a visszaállítása.

Alkalmazásának feltétele - figyelemmel az eljárás tárgyát képező költségvetési csalásra - nem csupán a költségvetés részére vagyoni hátrány okozásában tetten érhető büntetőjogi felelősség, hanem a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben álló tényleges vagyongyarapodás is.

Az elbírált bűncselekmény folytán a költségvetésnek meg nem fizetett általános forgalmi adó összegének további sorsára vonatkozó bizonyítási cselekményeket sem a nyomozás, sem a bírósági eljárás során nem végeztek, ezzel kapcsolatos ténymegállapítást sem a vádirati, sem az ítéleti tényállás nem tartalmaz. A vádlott védekezése és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján pedig kifejezetten arra lehetett következtetni, hogy a költségvetés elől eltitkolt összeg számottevő része nem a vádlotthoz került.

Figyelemmel kellett lenni továbbá arra is, hogy a vádlott a bűncselekményeket nem magánszemélyként, hanem gazdasági társaság vezető tisztségviselőjeként valósította meg. A Btk. 74.§ (2) bekezdése szerint ha gazdálkodó szervezet gazdagodott, a vagyonekobbzást vele szemben kell elrendelni. Ezt azonban kizárja, hogy a bűncselekménnyel érintett gazdasági társaságot időközben törölték a cégnyilvántartásból, illetve a Nemzeti Adó- és Vámhivatal államigazgatási eljárásban kötelezte is az okozott adóhiány megfizetésére.

Mindezekre figyelemmel az ügyész által a vagyonekobbzás elrendelését célzó fellebbezés sem vezetett eredményre.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Pécs, 2018. október 9.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.147/2017/40. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.30/2018/4. számú határozata folytán a 2018. évi október hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: